

Tittel: Bygdesamfunn i tekno-landskap

Ingress: I "Berlinerpoplene" vektlegges det som forties i familien Neshov.

Elisabeth Leinslie

Berlinerpoplene

Dramatisering og regi: Otto Homlung

Med bl.a.: Harald Brenna, Trond-Ove Skrødal, Øyvind Brandtzæg, Ragnhild, Sølvberg, Jakob Margido Esp, Jan Erik Berntsen, Tone Mostraum

Fra første scene forstår vi at teknologien spiller en stor rolle i "Berlinerpoplene". Tre store bevegelige kuber med foto- og videoprojeksjoner forteller oss, sammen med lydkulisser, hvor vi er. Dette grepet gjør at de mange forflytningene fra sted til sted i historien fungerer veldig bra. Skuespillerne beveger seg rundt i det dynamiske tekno-landskapet uten problemer.

Dette visuelle landskapet og castingen er begge veldig gode sider ved forestillingen. Berlinerpoplene i metall, er derimot mindre vellykkede. De fungerer på et metaforisk nivå, men virker malplasserte estetisk sett.

Dramatikk

Et veldig fint grep ved forestillingen er farens utstrakte tilstedeværelse. Han lytter til og følger med på hva som skjer i huset. Denne underkuede og nesten stumme mannen som kjenner til mange av familiens mørke hemmeligheter får med det en stemme, eller et uttrykk. For selv om han uttrykker mye, så sier han lite.

Det kan virke som om Homlung ikke har stolt på at det er nok dramatikk i Ragdes historie. Han fletter inn mange humoristiske situasjoner og personlige kriser i både Torunns (Mostraum) og Cicis (Strømdahl) liv som vi ikke finner i romanen. Dette grepet tilfører historien lite, bortsett fra en hysterisk mor som spiller på skyld og en romanse som forklares mer enn nok senere i stykket.

Homofili

I Ragdes roman tas bygdesamfunnets forhold til homofili opp på en subtil og gradvis måte. I Homlungs iscenesettelse behandles problematikken åpenlyst og på et tidlig tidspunkt. Og det opplevdes også som et av hovedtemaene i forestillingen, ved siden av familiens manglende kommunikasjon og hemmelighold av viktige relasjoner.

Homofili forbindes med skam, og forties av folket i Byneset. I familien Neshov er det flere homofile. Hvor mange får vi aldri vite, men det gjør at Erlend (Brandtzæg) og hans samboer er mer velkomne enn de selv tror.

Det spilles opp til komikk ved at det legges stor vekt på skrulle-aspektene ved Erlend. Det er riktig nok mange komiske elementer i Brandtzægs skrulle-karakter, men det er på ingen måte en parodi. Brandtzæg har en utrolig timing og mestrer dobbeltheten mellom alvor og humor til fingerspissene. Tidvis misforstås dette med lett humor. Når han møter bygdefolk oppstår det mange morsomme situasjoner. Men, selv da han står ulykkelig ved sin døende mors sykeseng lo publikum – selv hadde jeg mest lyst til å gråte.